

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД
«ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО»
КАФЕДРА ПОЛІТИЧНИХ НАУК І ПРАВА
ЦЕНТР СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ «POLITICUS»

ВСЕУКРАЇНСЬКА СТУДЕНТСЬКА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

**СУЧАСНІ ВИКЛИКИ
СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОГО
РОЗВИТКУ:
ПОЛІТИКО-ПРАВОВІ ТА
СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ВИМІРИ**

3 червня 2020р.

м. Одеса

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД
«ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО»
КАФЕДРА ПОЛІТИЧНИХ НАУК І ПРАВА
ЦЕНТР СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ «POLITICUS

ВСЕУКРАЇНСЬКА СТУДЕНТСЬКА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

**СУЧАСНІ ВИКЛИКИ
СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОГО
РОЗВИТКУ:
ПОЛІТИКО-ПРАВОВІ ТА
СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ВИМІРИ**

3 червня 2020р.

м. Одеса

Рекомендовано до друку рішенням Вченої ради
ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського» (протокол № 8
від 21. 05. 2020 р.)

Організаційний комітет конференції:

Наумкіна С. М. – доктор політичних наук, професор, завідувач кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Гедікова Н. П. – доктор політичних наук, професор, професор кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Долженков О. Ф. – доктор політичних наук, доцент, професор кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Музиченко Г. В. – доктор політичних наук, професор кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Ростецька С. І. – кандидат політичних наук, доцент, доцент кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Проноза І. І. – кандидат політичних наук, старший викладач кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Жирков О. Г. – студент 4-го курсу спеціальності «Право» ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Мицко І. І. – студентка 3-го курсу спеціальності «Політологія» ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»;

Сучасні виклики соціально - політичного розвитку:

С 91 **політико-правові та соціально-економічні виміри** : матеріали всеукраїнської студентської науково-практичної конференції, м. Одеса, 3 червня 2020 року. Одеса : ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», Центр соціально-політичних досліджень «Politicus», 2020. 143 с.

УДК 321(477)(063)

що готовність до такого роду діяльності залежить від її передбачуваних результатів, від уявлення про людей, які діють таким чином, і від сумісності цих уяв із образом «я» і з розумінням того, як функціонують організації й суспільство в цілому, а також з визначенням своєї ролі й ролі інших людей у суспільстві.

Література:

1. Макеєв В.В. Політична кар'єра . Політики і політологи про неї. 2010. Вип. С. 174–183.

Новохацький О.І.

студент 4 курсу спеціальності «Політологія»
ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського»
м. Одеса, Україна

ВИДИ ПОЛІТИЧНИХ ЕЛІТ

Персональний склад політичної еліти змінюється, однак її посадова структура залишається практично незмінною. Політична еліта України представлена президентом, прем'єр-міністром, членами уряду, депутатами, суддями Конституційних, Верховного судів, апаратом адміністрації президента, главами владних структур у регіонах, вищим дипломатичним і військовим корпусом, деякими іншими державними посадами, керівництвом політичних партій і великих суспільних об'єднань, іншими впливовими особами.

Вища політична еліта містить у собі провідних політичних керівників і тих, хто обіймає високі пости в законодавчій, виконавчій і судовій галузях влади (безпосереднє оточення президента, прем'єр-міністра, спікер парламенту, керівники органів державної влади, ведучих політичних партій, фракцій у парламенті). Чисельно – це досить обмежене коло людей, що приймають найбільш значимі для всього суспільства політичні

рішення, значущі для всієї держави. Приналежність до вищої еліти визначається репутацією (радники, консультанти президента), фінансами (так звані «олігархи»), або положенням у структурі влади.

Середня політична еліта формується з величезної кількості виборних посадових осіб: депутатів Верховної ради, глав адміністрацій і депутатів місцевих рад, мерів великих міст, лідерів різних політичних партій і суспільно-політичних рухів, керівників виборчих округів. До середньої еліти відносять приблизно 5 % населення, що одночасно володіють трьома досить високими показниками: доходом, професійним статусом і освітою.

У сучасних умовах простежується тенденція зростання ролі середньої еліти: державних службовців, менеджерів, вчених, адміністраторів – у формуванні суспільної думки, підготовці, прийнятті й реалізації політичних рішень. Ця «субеліта» звичайно перевершує вищу еліту в інформованості й здатності до солідарних дій. Однак розвиток цієї тенденції, як правило, стримується авторитарними політичними режимами, що прагнуть всіма способами втримати «субеліту» у руслі своєї політики. Тому процес формування стабільної демократичної еліти досить складний. А тільки такий тип політичної еліти здатний мати тісний зв'язок з народом, вищий щабель взаємодії з усіма верствами суспільства, сприймати політичних опонентів і знаходити найбільш прийнятні компромісні рішення.

Адміністративна функціональна еліта (бюрократична) – це вища верства державних службовців (чиновництва), що обіймають вищі позиції в міністерствах, департаментах і інших органах державного влади. Їх роль в підготовці загальнополітичних рішень і організації їх здійснення в тих структурах державного апарата, якими вони безпосередньо керують.

Але до складу еліт входять не тільки особи й групи, що безпосередньо беруть участь у керуванні, але й найбільш впливові й адміністративні кола, керівники засобів масової інформації, просвітительських установ, а також члени родин

впливових осіб, хоча вони начебто б безпосередньо не беруть участь у прийнятті рішень і в реалізації політики. До складу політичної еліти входять також ті представники правлячого класу, які формально не пов'язані з політикою, але впливають на прийняття політичних рішень, відіграють роль так званих «сірих кардиналів». Вони не можуть здійснювати прямий вплив, але інколи вони можуть ставати головними діючими особами політичного процесу.

Адміністративно-політична еліта являє собою певне співтовариство осіб, що приймають або забезпечують прийняття ключових адміністративних і політичних рішень. Залежно від соціально-публічних умов ця еліта здатна трансформуватися або убік політичної еліти, або адміністративно-командної олігархії, підтверджуючи тим самим власне панування, виходячи з ідеологічної орієнтації, що зложилися, традицій, національних і інших особливостей шляхом сполучення методів примусу й маніпулювання активністю й свідомістю мас.

Тобто, найважливішим суб'єктом влади є політична й адміністративно-управлінська еліта. Зрозуміло, якістю компетентності володіють конкретні люди, які входять в елітну групу, тому про компетентність групи як цілого можна судити по компетентності її членів, по їх умінню координувати свої дії, що стосуються стратегічних і тактичних моментів у політичному управлінні, по їх розумінню відповідальності за справу.

Література

1. Денисюк, С.Г. Політичні еліти в контексті розвитку української політичної культури : особливості формування та механізми реалізації : автореф. дис. ... канд. політ. наук : 23.00.03; Нац. пед. ун-т ім. М.П. Драгоманова. Київ:, 2007. 18 с.